

Synd

Af Børge Frederiksen

Først syndede Adam og Eva, så jog Vorherre dem ud af paradiset. Men det lærte de ikke noget af, for deres efterkommere blev ved med at synde.

For anden gang greb Vorherre ind for at fjerne al synd. Han fandt frem til de eneste anstændige og syndfri mennesker, han kunne finde; det var Noa og hans familie. Han bød Noa at bygge en ark, som skulle være stor nok til at rumme Noas familie og et par af alverdens dyr. I min tid på B&W's skibsværft var vi vel omkring 3000 mand, og vi var ca. et halvt år om at bygge et skib på 70.000 tons. Et skib af den størrelse kan ikke rumme alverdens dyr, så hvis Noa og hans 3 sønner skulle bygge en ark, der var tilstrækkelig stor, så skulle de virkelig rubbe neglene, hvis ikke kølen skulle rådne, inden de fik lagt dækket.

Ifølge bibelens ord fik Noa bygget skibet, så det kunne holde vand. Derefter lod Vorherre det regne i 40 dage, og med den syndflod udslettet han alt andet liv på jorden. Nu måtte det da betyde, at al synd på jorden var udslettet. Men der må være noget, som Vorherre har overset ved Noa, for da hans familie havde fået avlet så mange mennesker, at de igen fyldte lidt ud over hele jorden, så var de stadigvæk lige syndefulde.

Da tror jeg, Vorherre må have følt afmagt over for de uregerlige mennesker, han havde skabt. Nu var der tilsyneladende kun én udvej tilbage, og det var at sende sin elskede søn ned til jorden. Mon han havde talt med drengens mor, før han gjorde det? Det er ikke sikkert, for kvinder havde vist ikke så meget at skulle have sagt dengang. Men han sendte altså sin elskede søn ned til jorden, for at de syndefulde mennesker kunne få lejlighed til at korsfæste ham til døde, så sønnen ved denne handling - som menneskene gjorde imod ham - kunne sone al synd i verden.

Det lyder helt skørt i mine ører. Vorherre må da have været utilregnelig i gerningsøjeblikket, for efter denne handling burde vi mennesker jo være blevet syndfri. Men i de 2000 år, der er gået siden, har de forlæggere, som Vorherre tilsyneladende har givet rettighederne til at udgive og fortolke hans bog, bibelen, de såkaldte teologer, ikke bestilt andet end at tude os ørerne fulde om, hvor syndefulde vi mennesker er.

Hvis teologerne har ret, så er Vorherres handlinger i mine øjne uovervejede, og jeg er da alvorligt bange for, hvilke uhyrligheder han kan finde på næste gang, han ønsker at befri os for vores syndefulde adfærd. Der er jo også den mulighed, at teologerne har misforstået noget, men det lader vi stå hen, for det får vi dem nok ikke til at erkende.

Hvis nogen på grund af mine udtalelser har fået den opfattelse, at jeg gør grin med bibelens ord, så har de absolut ikke ret. Det er dén opfattelse af bibelens ord, som gennem årene er fremstået i visse teologiske kredse, som det godt kunne falde mig ind at gøre lidt grin med.

Nu ved jeg, at præsterne siden Luther har haft til opgave at påstå, at vi kun kan frelses fra vor syndefuldhed gennem tro. Kun ved troen på Luthers gud kan vi frelses - intet kan vi gøre selv.

Jeg har meget svært ved at give dem ret, jeg tror godt, vi selv kan gøre noget ved vore såkaldte synder. For et andet sted i den bog, bibelen, der godt nok ofte er i modstrid med sig selv, men som skulle være Guds ord til sine skabninger, står der: Herren hjælper den, der hjælper sig selv!

Det kan selvfølgelig forstås på mange måder. Hvis man er en god socialist, som mener, at religion er opium for folket, så vil man jo nok mene, at de, der har mulighederne - og det vil sige både kirkelige og verdslige magthavere - egoistisk rager til sig på de fattiges bekostning. "Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal få overflod; men den som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har".

Jeg vil godt give socialisterne ret et stykke af vejen. Historien har jo vist, at sådan er der handlet. Dog mener jeg, at det ikke kun drejer sig om magthavernes udnyttelse af de magtesløse. Det drejer sig om at handle - at gøre noget - at tage ansvar. For livet tilhører dem, der gør noget. Dem, der ikke gør noget, mister alt og må bare følge trop. Og så længe kirken kan pådutte størstedelen af menneskene den opfattelse, at de ingen fri vilje har, at det er lige meget, hvad de gør, da de er fødte syndere, som kun kan frelses gennem ubetinget tro på teologernes udlægning af Guds ord, så er de jo lammet både mentalt og handlingsmæssigt og derfor lette ofre for magtmennesker. Både i det verdslige og det åndelige.

At "Herren hjælper den, der hjælper sig selv" opfatter jeg på den måde, at Gud hjælper den, som selv handler - den som selv tager ansvar for sine handlinger, selv om nogle af disse handlinger skulle vise sig at være syndefulde.

Hvordan definerer jeg begrebet "synd"?

Hvis vi holder os til Paulus' ord i Det Ny Testamente, så er synd noget, mennesker gør mod Gud, som derfor straffer os - men det giver et dilemma, for vi kan ikke være uden en fri vilje, hvis vi kan sætte os op imod Gud - for så er Gud ikke almægtig, men afmægtig. Og hvis Gud har nedlagt synden i sit skaberværk, mennesket, hvorfor straffer han os så med uddrivning af paradiset og aflivning ved syndflod?

I den danske udgave af Det Ny Testamente. lader man også Jesus bruge ordet "synd", men det er værd at huske på, at det, som er overleveret til os, er udtryk for Paulus' teologi - han som aldrig havde hørt eller set Jesus, og som endvidere lå i strid med Jesus' oprindelige apostle om opfattelsen af meningen med det, Jesus havde sagt.

Jeg har fundet frem til, at ordet "synd" ikke findes på aramæisk, det sprog Jesus talte. Jesus har højst sandsynligt brugt et ord, der lyder som "hanatia" eller "amartia" - som betyder at fejle - at træde fejl - ikke at ramme målet. I overført betydning kan dette måske nok siges at dække begrebet "at synde". Men jeg mener, at der er en meget stor forskel på teologernes tale om den medfødte syndefuldhed, som vi intet selv kan gøre noget ved - blot håbe på Guds nåde - og så dette: "at træde fejl". "At træde fejl" åbner en mulighed for også "at træde ret" - en mulighed for at kunne ændre noget - at gøre noget - at bruge sin fri vilje i positiv retning - om ikke andet så at lade sine fejl indgå i den eftertænkning, som udgør ens samvittighed, så man ikke oftere "træder fejl".

I disse betragtninger fremstår synd som noget, der er ondt. Ondt og godt er udtryk for menneskets dualistiske oplevelse af ting og hændelser i livet i den tredimensionelle verden.

I den åndelige verden - som i mine øjne må være mangedimensionel - kan vores dualistiske måde at anskue tingene på ikke bruges. Der er tingene en helhed. Der udspringer det, vi oplever som ondt og godt fra den samme helhed, hvilket åbner det perspektiv, at det at synde har en forskellig værdi alt efter, om det bliver betragtet med jordiske øjne eller med den åndelige verdens øjne.

Hvis vi ser bort fra teologernes udlægning af synd, som noget mennesker gør mod en gud, og i stedet betragter "synd" som sammenligneligt med det "at træde fejl", så bliver det ikke noget udadrettet mod en gud, men noget indadrettet - noget vi gør mod noget i os selv - og som vi derfor har en mulighed for at gøre godt igen. For at vi mennesker kan rumme denne mulighed, kan jeg ikke forestille mig, at ét jordeliv er nok, men at det vil kræve mange jordeliv, hvilket naturligvis skal ses i lyset af, at reinkarnation er en fast bestanddel af min tankegang.

Det Ny Testamente har en fortælling om en mand, der er født blind, og som kommer til Jesus for at blive helbredt og få sit syn. Apostlene spørger Jesus, om det er manden eller hans forældre, der har syndet. Hvis vi ændrer teksten således, at de spørger, om det er manden eller hans forældre, der har

fejlet, bliver det i mine øjne straks mere menneskeligt, positivt ment, men også mere oplagt, at apostlene spørger, om manden har fejlet/syndet i et tidligere liv, siden han skal "betale tilbage"/ straffes i dette liv ved at fødes blind.

Jeg føler mig overbevist om, at reinkarnation var en del af Jesus' lære, og at det "at synde" ikke er ment, som teologerne udlægger det, men at det er sammenligneligt med det at fejle mod noget guddommeligt i os selv, og at der kan gøres noget ved det gennem handling. - At tro alene ikke er nok!